

**Adrian Hulber**

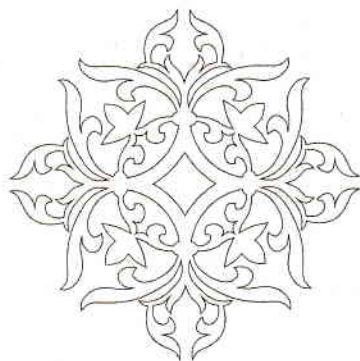
# **TIAMEL**

**În căutarea  
Înțeleptului Ramus**

Oradea, 2020

## Cuprins

<i>Nota redactorului</i> .....	5
<i>Mulțumiri</i> .....	6
<i>Introducere</i> A doua poveste a lui Ivone Mercier.....	7
<i>Capitolul I</i> Din nou pe țărmurile Lacului Curcubeu.....	11
<i>Capitolul II</i> Întoarcerea lui Ramael din Lumea Materială ..	41
<i>Capitolul III</i> Scrisoarea lui Kokabiel - o nouă misiune.....	53
<i>Capitolul IV</i> Gopal.....	77
<i>Capitolul V</i> În munții Qotar .....	108
<i>Capitolul VI</i> Odur, Orașul de Aur .....	155
<i>Capitolul VII</i> Dușmanii regelui Salbacar.....	184
<i>Capitolul VIII</i> Comoara .....	209
<i>Capitolul IX</i> Quil .....	231
<i>Capitolul X</i> Mărețul Sebron, inima și sufletul Nebolei ....	244
<i>Capitolul XI</i> Prințesa Vajnana .....	266
<i>Capitolul XII</i> Mansagur .....	284
<i>Capitolul XIII</i> Garda regală a lui Salbacar .....	304
<i>Capitolul XIV</i> Asediul Sebronului .....	325
<i>Capitolul XV</i> La bordul vasului <i>Destin</i> .....	361
<i>Capitolul XVI</i> Qumensara.....	389
<i>Capitolul XVII</i> Întoarcerea în pădurea Hogull.....	426
<i>Capitolul XVIII</i> Templul-portal .....	455
Personajele acestei cărți.....	467
Bibliografie .....	470



Introducere

A doua poveste

a lui Ivone Mercier

Aplecată asupra jurnalului secret, scriitoarea octogenară așternea pe hârtie idei, fraze și cuvinte. Mobilierul vechi al camerei de lucru, confectionat din lemn de nuc, îi aducea aminte de copilărie, când o ființă angelică începuse să-i vorbească prin intermediul celui de-al doisprezecelea Craniu de Cristal.

Ivone locuia în orașul La Garde din departamentul Var, regiunea Provence – Alpi – Coasta de Azur, Franța. În urmă cu șaiszeci și șase de ani, înainte să împlinească vârsta de paisprezece ani, pe biroul ei trona un Craniu de Cristal autentic. Artefactul fusese găsit, cu multă vreme în urmă, de străbunicul Gualume sub dărâmăturile unei case prăbușite. Tatăl lui Ivone, profesorul Lazarus, încercase să afle vechimea cristalului. Analizele făcute de specialiștii în arheologie au demonstrat că era vorba de un artefact ce ar fi putut să aibă

Respect pentru oameni și cărți

o vechime cuprinsă între 3.500 și 10.000 de ani. Mai mult, precizia cu care fusese modelat și finisat cristalul ar fi necesitat o tehnologie avansată, încât s-a ajuns la concluzia că ar putea să aibă o cu totul altă origine decât cea pământească.

Nu după multă vreme, o tânără enigmatică s-a prezentat la ușa casei lui Ivone și i-a dăruit Ultimul Craniu de Cristal, cel de-al treisprezecelea. Tânăra s-a „evaporat” în scurt timp, iar identitatea ei a rămas un mare mister. Legende spun că atunci când cele treisprezece Cranii de Cristal vor fi reunite și activate de către creatorii lor, vor degaja o energie care va schimba mentalitatea oamenilor în bine, despărțind pentru eternitate lupul de miel. La puțin timp după aniversarea zilei de naștere a lui Ivone, când împlinise paisprezece ani, un personaj enigmatic, care se legitimase ca fiind reprezentant al Institutului de Arheologie Francez, a ridicat cele două cranii în vederea unor analize mai profunde. Evident, cele două artefacte străvechi nu s-au mai întors niciodată în casa profesorului Lazarus. În locul lor, Ivone a găsit pe biroul din lemn de nuc un medalion pe a cărui fațetă erau inscripționate șapte cuvinte în limba latină: „*Te valde amo, ac semper amabo, Ivone!*” și care însemnau „Te iubesc atât de mult, te iubesc pentru eternitate, Ivone!”

Ivone Mercier, scriitoarea pasionată de universuri paralele și lumi misterioase, știa foarte bine unde se aflau cele treisprezece Cranii de Cristal. Era implicată într-un experiment de anvergură care avea loc în baza secretă „*Eden 2*” aflată undeva în nordul Americii. Acolo, sub numele codificat de *apostoli*, cele treisprezece artefacte fuseseră reunite și activate de către Învățătorii *Iluminați*, stăpânii celui de-al Treilea Cer, universul în care Marii Maeștri ai Cristalelor le-au creat și însuflețit în urmă cu mii de ani.

Dar povestea Craniilor de Cristal se încheiase cu bine. De patru ori pe an, scriitoarea era invitată la baza secretă „*Eden 2*” unde *apostolii*, cele treisprezece cranii însuflețite și reunite, așteptau ca Ivone să le povestească noile peripeții ale lui Tiamel, zeița războinică din neamul aniakilor albi care, trecând prin multe întâmplări și bătălii cumplite, reușise să salveze ultimul Craniu de Cristal din mâinile fiilor Lumii Întunecate. Tiamel era făptura angelică ce adeseori îi vorbea lui Ivone în vis, descriindu-i cu lux de amănunte lumea în care

trăia și aventurile prin care trecea cu unicul scop de a ajuta ființele materiale în eterna luptă cu răul.

Acum, scriitoarea octogenară se pregătea pentru următoarea întâlnire cu *apostolii* pentru a le istorisi o altă aventură a lui Tiamel pe care o așternuse cu migală în jurnalul ei secret.

Ca de obicei, în lipsa lui Ivone, de gospodărie se ocupau Géraldine, fiica ei mai mare, și nepotul Edouard, un băiețel neastâmpărat în vârstă de doisprezece ani. Firește, toți apropiații scriitoarei știau că aceasta este invitată periodic la seminare care aveau loc la Muzeul Louvre. Proiectul „*Eden 2*“ era secret.

Pe la amiază, un Mercedes de culoare neagră parcă în fața casei lui Ivone Mercier. Era Tom, unul dintre oamenii de știință care avea să o însoțească pe scriitoare în călătoria ei la „Muzeul Louvre“ din nordul Americii. Amabil, Tom deschise portbagajul mașinii ca Ivone să își așeze bagajele în el. Apoi, tot la fel de amabil, îi deschise portiera din spate, făcându-i semn să urce.

– Doamnă Mercier, spuse Tom, *apostolii* așteaptă cu nerăbdare să luați parte la „*Cina cea de taină*“. *Liderul* vă simte lipsa și se comportă ciudat, continuă el cu un ton enigmatic.

„Da, da, *liderul*, ultimul Craniu de Cristal pe care Tiamel l-a salvat din mâinile fiilor Lumii Întunecate“, gândi Ivone surâzând.

– Tom, atunci ar trebui să ajungem cât mai repede la aeroport, spuse scriitoarea cu voce tare.

După mai multe ore de zbor la bordul unui avion privat, Ivone și Tom aterizară undeva în nordul Americii pe platoul unui munte în măruntaiele căruia se ascundea baza secretă „*Eden 2*“. Pătrunseră în clădirea aerodromului dezafectat de unde un lift camuflat îi coborî în adâncul muntelui. Cei doi străbătură câteva încăperi ticsite cu aparatură electronică de ultimă generație. O mulțime de oameni stăteau aplecați deasupra monitoarelor în timp ce alții dădeau ordine și indicații care îi lăsau impresia că asisti la derularea unui experiment științific important. Într-un final, Ivone și Tom pătrunseră într-o încăpere spațioasă, construită din marmură albă. Părea să fie copia unui templu roman. Lângă peretele din stânga intrării, trona o statuie ce reprezenta o zeiță războinică în poziția de tragere cu arcul.

Respect pentru oameni și cărți

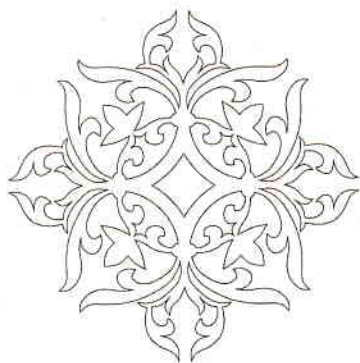
— Vă aștept aici, spuse Tom așezându-se pe scaunul din dreapta ușii. Nu de altceva, dar ard de nerăbdare să aud următoarea aventură a lui Tiamel, continuă omul de știință trăgând cu ochiul la statuie.

În mijlocul sălii spațioase, *apostolii*, cele douăsprezece Cranii de Cristal, așezate pe postamente înalte de marmură neagră, create și însuflețite de Marii Maeștri ai Cristalelor din Al Treilea Cer, formau un cerc în interiorul căruia trona *liderul*, ultimul Craniu de Cristal, cel de-al treisprezecelea. Ivone se așează pe fotoliul din fața lui, deschise coperta jurnalului secret și începu să vorbească:

— Dragii mei, de această dată nu am venit doar ca să vă revăd, ci să vă povestesc o altă aventură a lui Tiamel.

La auzul glasului lui Ivone, din orbitele goale ale craniilor începură să izvorască raze strălucitoare de lumină, semn că erau gata să-i asculte vorbele măiestre.

— În timpul ultimei bătălii de pe Muntele-cu-Vârful-în-Jos, zeița războinică venită din Regatul Aniakilor Albi, alături de îngerii rebeli, războinicii liburci, mogini și făpturile-păsări, a luptat cu onoare și dârzenie pentru apărarea Templului-Portal. În ultima clipă, încolțiți fiind de fiii Lumii Întunecate care și-ar fi dorit să ajungă ei primii pe Pământ, să activeze craniile și să aducă răul suprem în lumea oamenilor, Ramael a trecut prin tunelul-vârtej împreună cu ultimul Craniu de Cristal, reușind astfel să îl saveze din mâinile Prințului Lumii Întunecate. Odată cu înfrângerea legiunilor întunericului, Tiamel și prietenii ei s-au întors în Cardas unde s-au bucurat o vreme de viața liniștită de pe țărmurile Lacului Curcubeu în așteptarea întoarcerii lui Ramael din Lumea Materială și a unei noi misiuni...



## Capitolul I

# Din nou pe țărnișurile Lacului Curcubeu

**D**upă tunetele, fulgerele și ploaia torențială din timpul nopții, magnificul curcubeu se arăta în toată splendoarea lui, întinzând un pod multicolor care unea țărnișul de vest al lacului cu cel din est. De pe ferigile înalte, crescute la adăpostul copacilor-răsuciți, picăturile de rouă se prelingeau pe frunzele lunguiete ale ayatinilor străvezii, iar de acolo pe covorul de iarbă locuit de gănganii minuscule. Orașul Cardas se trezise la viață și străbunii începuseră să iasă în fața caselor, dezmoțindu-și oasele milenare.

Pe jumătate adormit, bătrânul Goruk își vizita grădina din spatele casei sale extravagante, concepută pe măsura unui mare filosof și cititor în stele parnasian. Cercetând dovlecii impresionanți, mari cât o roată de căruță, filosoful mormăia satisfăcut: „Mda! Fără îndoială, sunt proprietarul celor mai frumoși dovlecii din Cardas.“ După câțiva

pași, străbunul se trezi din toropeală. Amintindu-și brusc de planurile făcute înainte cu o zi, gândi: „Pe toți sfinții! Ce uituc sunt! În dimineața asta trebuia să ne îmbarcăm la bordul corabiei *Lebăda Albă*. Am plănuit ca până la noapte să ajungem în Radas. Oare s-o fi trezit năzdrăvana Ti?”

În camera de la mansarda casei, Tiamel, regina Daya și locotenentul ei, Sara, abia se dezmeticiseră din lumea viselor. De fapt, celor două căpetenii ale făpturilor-păsări nici nu le venea să iasă de sub plapuma pufoasă decorată cu nori parnasieni. Micuțele ființe înaripate erau identice la înfățișare cu străbunii sau cu oamenii, doar că uitaseră să mai crească peste cei optzeci de centimetri cât era înălțimea lor. Le plăcea să trăiască în mijlocul naturii la adăpostul arborilor milenari. Prin marea Lui bunătate, Creatorul le cadorisise cu câte o pereche de aripi. Atunci când erau emoționate sau voiau să se dea în spectacol, aripile deveneau luminescente și lăsau în urmă dăre luminoase, semănând pe întuneric cu niște comete miniaturale. Datorită caracterului sociabil, făpturile-păsări erau considerate cetățeni cu drepturi depline ai planetei Parnas.

– Of! Chiar trebuie să plecăm? întrebă Daya căscând a lene. Căsuțele noastre de nuiele, pe care le-am construit în desișul copacilor-răsuciiți, sunt reci. Tu ești o zeiță coborâtă din al doilea Cerc, dormi în fiecare noapte cuibărită sub plapuma ta călduroasă. Dar... noi?

– Doar până poimâine seară, îi răspunse Tiamel. La căderea întunericului, când tunetele și fulgerele se vor năpusti asupra lacului, veniți și bateți la fereastră, iar eu o voi deschide. Promit!

– De fapt, oricum avem de gând să te urmăm în călătoria spre Radas, spuse Daya. Nu scapi de noi atât de ușor. După bătălia de pe Muntele-cu-Vârful-în-Jos, unde ne-am confruntat cu legiunile demonice ale prințului Lumii Întunecate, suntem legate pe vecie.

– Bine, bine! Dar fără vălătuci de lumini colorate sau alte trucuri, ne-am înțeles? Altfel, bunicul meu Goruk se va supăra rău de tot.

– Îl luăm cu noi și pe marele „războinic“ Gedo? întrebă Daya. Poate că, din când în când, ne va încânta urechile cu fluierul lui fermecat.

– Vrei să spui *enervant*, o corectă Sara.



– Dacă aceasta vă este dorința, atunci facă-se voia voastră, încuviință Tiamel. Cel puțin, voi avea pe cine să bumbăcesc din când în când.

Căscând, Tiamel, Daya și Sara coborâra la parterul casei. În sufragerie, nici urmă de străbunul Goruk, așa că cele trei prietene se îndreptară spre țărmul Lacului Curcubeu. La capătul primului debarcader, *Lebăda Albă* își aștepta pasagerii. Corabia era pregătită pentru călătoria spre orașul negustorilor. Străbunul Goruk și Gedo, muzicantul din Cardas, tocmai întindeau vela principală, priponind-o apoi cu ajutorul parâmelor.

– Bună dimineața! le salută Gedo.

– Salut, războinicule Gedaniel! îi răspunse Tiamel zâmbind. Tocmai discutam cu Daya și Sara dacă e bine sau nu să ne însoțești în această călătorie.

– După cum vezi, bunicul tău m-a invitat deja, se laudă Gedo umflându-și pieptul.

– Cam târziu, somnoroaselor! se auzi vocea dojenitoare a lui Goruk. Zeița viselor v-a făcut să uitați de misiunea noastră?

– Niciodată nu e prea târziu, bunicule! îi răspunse Tiamel. Am ațipit și noi... un pic.

– Hmm! mormăi Goruk. Dacă ați mai fi întârziat câteva minute, am fi plecat fără voi.

În timp ce Daya și Sara îl cicăleau pe Gedo, Tiamel își luă în primire postul de timonier. Suflarea vântului umflă vela *Lebedei Albe* făcând-o să se dezlipească de debarcader. Curând, corabia despica valurile jucăușe îndreptându-se încetișor spre larg. Treptat, debarcaderele, turnul Observatorului Astronomic și clădirile orașului Cardas se transformară în mici siluete fantomatice care, în cele din urmă, se pierdură în zare odată cu țărmul sudic al lacului.

– Oare credincioșii noștri inorogi, Țâșneală și Pată-Neagră, vor fi bine cât timp lipsim? îl întrebă Tiamel pe Goruk.

– Toruk, tatăl lui Gedo, le va purta de grijă până ne întoarcem. Te asigur că nu vor păți nimic. Muzicantul din Cardas ne însoțește în călătorie, deoarece vrea să o întâmpine personal pe Lorna. Sunt sigur că mama talentatului Gedo abia așteaptă să o aducem acasă. De bună seamă, se plictisește de moarte pe insula Lebedelor unde s-a

refugiat din calea mercenarilor Thulei împreună cu alți străbuni. Asta în timp ce eu, Toruk și profesorul Mordel asistam la bătălia de pe Muntele-cu-Vârful-în-Jos, continuă filosoful umflându-și pieptul.

– Vorbești despre băiatul acesta arogant care și-a abandonat armura și sabia de cristal luminescent în camera mea, împrăștiate peste tot? I-a fost lene să mai facă o sută de pași ca să-și lase „täblä-ria“ acasă?

– Un războinic adevărat, se auzi vocea lui Gedo, care s-a luptat cu o sută de mii de fii ai Lumii Întunericate nu-și pierde vremea aranjându-și armura în dulapuri sau în cuferे străvechi ascunse prin podurile caselor și pline de pânze de păianjen. Ce să zic!

– Și tu ce crezi, că o zeiță coborâtă din al doilea Cerc va strânge după tine? Îți voi arunca armura și sabia de cristal, pe care de fapt nu ai folosit-o niciodată, la gunoi!

– Eu nu aș face asta, spuse Gedo abordând un ton serios. Le-am primit cadou de la Thea, prințesa moginilor. Nu crezi că se va supăra?

– Când le-ai primit cadou? Înainte sau după ce i-ai șterpelit cristalele luminescente?

– Ti, de câte ori trebuie să repet? Atât orașul subteran Mogin, cât și minele și peșterile secrete din adâncul munților Manas sunt pline cu milioane de miliarde de cristale luminescente de toate formele și dimensiunile. Crezi că Thea va observa lipsa câtorva?

– Dacă Ramael te-ar fi aruncat în prăpastiile întunecate și fără fund din munții Manas, nu ți-ar fi observat nimeni lipsa, hoțomanule?

– Am înțeles mesajul, îi răspunse Gedo întorcându-se cu spatele și adâncindu-și mâinile în buzunarele hainei doldora cu cristale luminescente. Îmi cer iertare, am comis un păcat grav. Acum ești mulțumită, zeiță atotputernică?

– Ar fi bine să încetați cu cearta, interveni străbunul Goruk. Iar tu, Gedo, ești pedepsit! Odată ce vom ajunge în orașul negustorilor, cu cristalele luminescente pe care le ascunzi prin buzunare, vom merge la cumpărături. Cămarile noastre sunt aproape goale. De asemenea, hainele tale și ale părinților tăi sunt vechi și demodate.

– Of, bunicule! Acum ești de partea lui Gedo? îl întrebă Tiamel privindu-l cu ciudă.

– Noi, străbunii, nu suntem creați din lumină ca voi, făpturile celeste, spuse filosoful din Cardas privind-o pe Tiamel cu subînțeleș. Nu ne putem hrăni doar cu energia universului, avem nevoie de anumite lucruri materiale necesare traiului.

– Hei! exclamă Sara ofticată. Data trecută, când ați fost la cumpărături în Radas, voi ați primit cadouri cu nemiluita pe când eu nimic! Vreau o rochiță pe măsura funcției mele. Ba, mai mult de atât, ținând cont de rolul important pe care l-am avut în bătălia de pe Muntele-cu-Vârful-în-Jos, merit chiar cinci rochițe. N-am zis zece, pentru că nu vreau să par nesimțită.

– Nu uitați de statutul meu de regină, interveni Daya plină de importanță. Dacă Sara, locotenentul meu, pretinde cinci rochițe, eu cred că mie mi s-ar cuveni zece. Îmi vor ajunge o veșnicie.

– Hei, prințeselor! sări Gedo. După umila mea părere, e nedrept să vă faceți planuri de viitor cu bunuri ce nu vă aparțin.

– Hoțomanule! strigă Daya stâlcindu-i părul cu bagheta magică. Zici că ne facem planuri cu „bunurile tale?” Ce comic ești!

– De trei ori hoțoman, completă Sara trăgându-l de ureche. Așa că nu prea ai de ales, băiatule! Sau poate vrei ca isprava ta să ajungă la urechile prințesei Thea și ale locuitorilor orașului subteran Mogin? Se rezolvă cât ai clipi. Câteva bătăi din aripi și suntem în munții Manas. De acolo, mai avem doar un pas de făcut până în Mogin.

– În cazul în care curiozitatea vă împinge vreodată să cutreierați prin adâncurile munților Manas, vă sfătuiesc să evitați Camera Iluziilor Optice. Peștera aceea e posedată de spirite rele deghizate în cristale ascuțite care trec prin tine ca printr-un abur.

– Ei bine, cred că e timpul să ne vedem de drum, conchise Goruk sătul să le mai asculte sporovăiala. Refugiații de pe insula Lebedelor ard de nerăbdare să-i aducem acasă, continuă filosoful privind spre întinderea lacului.

Hotărât să încante auzul celor aflați la bord, muzicantul din Cardas duse fluierul fermecat la buze și își umflă obrazii dolofani. Cât ai clipi, din capătul opus, notele începură să curgă transformându-se într-o paletă de sunete minunate multiplicată la nesfârșit de valurile Lacului Curcubeu.

Respect pentru oameni și cărți

Curând, corabia lui Goruk lăsă în urmă insula Templului lui Uriel. A doua bucată de pământ ce se înfățișa ochilor celor cinci călători era insula Lebedelor, insulă al cărei stăpân nu era altul decât bătrânul Gallun, ocrotitorul grațioaselor păsări albe cu gâturi lungi care huzureau plutind pe apa cristalină a micului lac interior.

*Lebăda Albă* ancoră în golful destinat corăbiilor și călătorilor dornici să facă o escală pe insula Lebedelor. Locuința bătrânului Gallun era la fel de ospitalieră și plină de surprize ca înainte de invazia legiunilor Lumii Întunecate. Mai mulți străbuni din Cardas, refugiați din calea mercenarilor Thulei, stăteau la povești în fața casei modeste acoperită cu frunzele late ale copacilor-răsuciți. Printre fugari se numărau Lorna, mama lui Gedo, și familia Larei, fetița parnasiană cu suflet bun care, în fiecare dimineață, își deșerta coșulețul doldora cu fărâmituri delicioase în apele Lacului Curcubeu spre desfătarea viețuitoarelor acvatice. Din fericire, odată cu înfrângerea forțelor demonice, pe țărmurile edenice ale marelui lac se reaşternu pacea, liniștea și buna înțelegere.

La vederea lui Tiamel și a lui Gedo, atât micuța Lara, cât și Lorna o porniră în fugă pe cărarea ce se sfârșea la țărmul insulei. Împrejmuită de arbori seculari, ale căror frunze își schimbau garderoba de culori în funcție de capriciile vântului și ale razelor solare, de la verde la violet, cărarea părea străjuită de o mulțime de felinare multicolore. Lorna îl cuprinse pe Gedo cu brațele ei matusalemice.

– Mi-a fost teamă să nu te pierd! suspină străbuna printre lacrimi.

– Trebuia să-ți faci griji pentru demonii pe care i-am ucis cu mâinile mele deprinse cu mânăuirea armelor de tot felul, și nu pentru mine, spuse Gedo umflându-și pieptul.

– Viteazul meu! exclamă Lorna impresionată.

Trecând în goană pe lângă cei doi, micuța Lara se apropie de Tiamel radiind de fericire.

– Vino la mine, sufletelule! o încurajă zeița războinică desfăcându-și brațele larg.

– Ti! exclamă fetița îmbrățișând-o. Unde ți-ai lăsat armura și arcul Togrull împodobit cu cei doi heruvimi de aur? Dar săgețile de lumină și pumnalul de cristal luminescent?

Respect pentru oameni și cărți

– Le-am pus pe toate la locul lor, adică în cufărul ascuns în podul casei lui Goruk.

– Acel pod secret, întunecos și plin cu pânze de păianjeni?!

– Exact, scumpa mea!

– Și în care doar tu ai voie să intri?

– Atunci când ne întoarcem în Cardas, vom urca împreună treptele scârțâitoare ce duc la podul secret, cufundat în semiîntuneric și... misterios, îi spuse Ti clipind șiret din ochi. Ești de acord?

– Ba bine că nu! Dar oare nu vom da acolo peste schelete și craniile care strălucesc în întuneric ca niște fantome? o întrebă Lara cu o umbră de teamă în glas.

– Povestea Craniilor de Cristal s-a încheiat, continuă Ti privind cu nostalgie spre est unde se ascundeau crestele învăluite de nori ale Muntelui-cu-Vârful-în-Jos. Imaginea bătăliei pentru Templul-portal i se perinda prin fața ochilor ca un coșmar urât. Două sute de îngeri Veghetori, cincizeci de mii de războinici liburci, cinci mii de mogini și treizeci de mii de făpturi-păsări au opus rezistență, timp de trei zile și trei nopți, celor o sută cincizeci de mii de fii ai Lumii Întunecate, demoni hotărâți să pătrundă cu orice preț în Universul Material, ținta lor fiind Pământul.

– Ce mai așteptați? Aveți nevoie de invitații speciale ca să intrați în umila mea locuință? se auzi vocea groasă a lui Gallun.

– De bună seamă că nu, îi răspunse Goruk. Miresmele îmbietoare, venite din bucătăria ta, mă fac să uit de orice invitație. La o adică, pot să pătrund chiar folosindu-mă de forță, prietene Gallun!

– La plăcinte înainte, la război înapoi! răsă Tiamel.

– Iartă-ne, dar asta e firea noastră! se scuză Goruk. Suntem ființe pacifiste, neobișnuite cu tot felul de conspirații și războaie.

– Dacă-i așa cum zici, cum rămâne cu expresia: „La o adică, pot să pătrund chiar folosindu-mă de forță, prietene Gallun“?! îl întrebă Tiamel zâmbind.

– A fost doar o glumă nevinovată, năzdrăvano! îi răspunse Goruk dând năvală pe ușa larg deschisă.

Evident, atunci când era vorba de înfulecat, filosoful din Cardas nu avea nevoie și de a doua invitație. Drumul până la sufragerie i se păru însă la fel de lung cât traversarea Lacului Curcubeu.